ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Krejsové a soudkyň JUDr. Ireny Paterové a Mgr. Miroslavy Jarošové ve věci

žalobkyň: **a) Olga Klímová,** narozená dne 16. 12. 1957
bytem Mánesova 997/50, 736 01 Havířov
b) MUDr. Irena Kubatková, narozená dne 17. 11. 1960
bytem Sadová 1933/16, 733 01 Karviná – Fryštát
obě zastoupené advokátem JUDr. Petrem Šťovíčkem
sídlem Maiselova 62/8, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Česká republika – Státní pozemkový úřad,** IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem JUDr. Ľubomír Fockem
sídlem Náprstkova 276/2, 110 00 Praha 1

o nahrazení projevu vůle při uzavření smlouvy o bezúplatném převodu pozemků,

k odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 3. 2. 2002,

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Mojžíšová.

č. j. 12 C 42/2019-750,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyním na účet jejich zástupce JUDr. Petra Šťovíčka náklady odvolacího řízení ve výši 13 215 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně vyhověl (již podruhé) žalobě o nahrazení projevu vůle žalovaného uzavřít se žalobkyněmi smlouvu o bezúplatném převodu pozemků k vypořádání jejich restitučního nároku. Žalobkyně se původně domáhaly vydání několika pozemků, ale s ohledem na námitky žalovaného k charakteru pozemků vzaly žalobu zčásti zpět, a před prvním rozhodnutím soudu prvního stupně zůstal předmětem sporu jen pozemek č. 999/2 v katastrálním území Cheb, který požadovala toliko žalobkyně a). Žalobkyně byly oprávněnými osobami po jejich zemřelé matce Eleně Suchánkové, která svůj zemědělský majetek v k. ú. Bohnice a Čimice, nabytý dědictvím po jejím manželu Vilému Vranému, zčásti darovala, zčásti prodala státu za nápadně nevýhodných podmínek, a to pro výstavbu sídlišť Bohnice a Čimice. V řízení byl posouzen charakter odňatých pozemků a způsob jejich ocenění, účast žalobkyň i jejich předchůdkyně ve veřejných nabídkách, postup žalovaného při vypořádání restitučního nároku žalobkyň i výše jejich nároku. Podle závěrů soudů obou stupňů byly žalobkyně oprávněny domáhat se vydání náhradních pozemků dle vlastní volby pro liknavost žalovaného, který jejich nárok po řadu let neuspokojil, uspokojení jejich nároku mařil, dokonce sdělil právní předchůdkyni žalobkyň lživou informaci o výši jejího nároku, ačkoli měl k dispozici vlastní posudek s odlišným výsledkem, a mimo jiné například namítal, že se žalobkyně nepřičinily o zhodnocení pozemků výstavbou. Na základě těchto závěrů soud prvního stupně svým předchozím rozsudkem zastavil řízení o většině dříve požadovaných pozemků (výrok I.), vyhověl žalobě ohledně pozemku č. 999/2 (výrok II.) a rozhodl o nákladech řízení (výrok III.) Odvolací soud jeho rozhodnutí ve výroku II. potvrdil, ve výroku III. změnil a rozhodl o nákladech odvolacího řízení.

2. Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 11. 11. 2020, č. j. 28 Cdo 3166/2020-657, zrušil rozsudek odvolacího soudu ze dne 24. června 2020, č. j. 15 Co 86/2020-588, i rozsudek soudu prvního stupně ze dne 8. 11. 2019, č. j. 12 C 42/2019-468, ve výrocích II. a III. a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Podle závěrů dovolacího soudu bylo dovolání přípustné a důvodné pouze v tom rozsahu, zda byl požadovaný pozemek parc. č. 999/2 v k. ú. Cheb vhodný k uspokojení nároku žalobkyně a) jako oprávněné osoby. Nejvyšší soud odkázal na konstantní judikaturu k posuzování vhodnosti náhradních pozemků k převodu oprávněným osobám, a zdůraznil, že faktická nemožnost zemědělského obhospodařování pozemků představuje překážku jeho převoditelnosti. Soudy nižších stupňů se otázkou využitelnosti požadovaného náhradního pozemku korektně nezabývaly, a uplatněný dovolací důvod byl tedy v tomto rozsahu naplněn.

3. Po rozhodnutí dovolacího soudu v této věci došlo k částečnému zpětvzetí žaloby ohledně pozemku č. 999/2 a ke změně žaloby, po níž se obě žalobkyně domáhaly nahrazení projevu vůle k uzavření smlouvy o převodu pozemků parc. č. 207/3 a parc. č. 118/1 v k. ú. Okrouhlá u Chebu, obec Okrouhlá, zapsaných u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, katastrální pracoviště v Chebu. Soud prvního stupně v uvedeném rozsahu se souhlasem žalovaného řízení zastavil a připustil i navrženou změnu žaloby.

4. Soud prvního stupně se v dalším dokazování zabýval především převoditelností požadovaných pozemků č. 118/1 a 207/3 v k. ú. Okrouhlá u Chebu. Pozemek č. 118/1 měl podle územního rozhodnutí sloužit pro vybudování komunikací a zasíťování parcel při výstavbě obytného souboru deseti budoucích rodinných domů a jeho část byla stavebním povolením trvale odňata pro stavbu

pozemní komunikace. Podle výpisu z katastru nemovitostí činí výměra tohoto pozemku 2 599 m^2, druh pozemku je trvalý travní porost. Pro výstavbu plánovanou na tomto pozemku bylo již v roce 2015 vydáno územní rozhodnutí a v roce 2017 i zmiňované stavební povolení. Tento pozemek má být v rozsahu výměry 21 m^2 dotčen větví A plánované výstavby, a to zeleným pásem a vyústěním gravitační dešťové stoky do vodní nádrže přes výústní objekt včetně revizní šachty. Jde o přírodní plochu, plochu regionálního biokoridoru. Podle územního plánu přes něj prochází stavba dešťové kanalizace. K pozemku byla uzavřena nájemní smlouva a bylo vydáno rozhodnutí o předčasném užívání. Pozemek č. 207/3 byl navržen k realizaci veřejně prospěšné stavby pitného vodovodu a splaškové kanalizace, nachází se v zastavitelné ploše a prochází jím hranice biokoridoru. Podle znaleckého posudku, předloženého žalobkyněmi, na pozemku č. 207/3 jsou náletové dřeviny a je využíván jako remízek; hodnota obou pozemků činí celkem 87 654,86 Kč. Soud prvního stupně dovodil, že žádná z uvedených skutečností nebrání vydání těchto pozemků žalobkyním. Dosud nedošlo k žádné majetkové dispozici s pozemkem č. 118/1 ve vztahu k jeho dotčené části o výměře 21 m^2, z koordinačního situačního výkresu je zřejmé, že tato část zasahuje pouze okraj pozemku a s dalšími pozemky určenými k výstavbě netvoří funkční celek. Nadto podle ust. § 509 občanského zákoníku nejsou součástí pozemků liniové stavby, zejména vodovody kanalizace nebo energetická či jiná vedení a jiné předměty, které ze své povahy pravidelně zasahují více pozemků. Součástí liniových staveb jsou i stavby a technická zařízení, která s nimi provozně souvisí. Výústní objekt včetně revizní šachty, který má být umístěn na části uvedeného náhradního pozemku v souvislosti se stavbou obytného souboru, je jako technické zařízení součástí liniové stavby, a v důsledku toho není součástí předmětného pozemku, nýbrž samostatnou movitou věcí. Ani existence dešťové kanalizace není překážkou vydání pozemku, jak Nejvyšší soud rozhodl např. v usnesení sp. zn. 28 Cdo 2721/2019, neboť jde o stavbu umístěnou pod povrchem země. Vydání pozemku č. 207/3 nebrání skutečnost, že přes tento pozemek vede stavba technické infrastruktury, a to splaškové kanalizace a pitného vodovodu, také v tomto případě jde o pozemek zastavěný stavbou umístěnou pod povrchem země a podle ust. § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb. není vyloučen z převodu. Oba pozemky lze zemědělsky obhospodařovat, na oba jsou pobírány zemědělské dotace. Vzhledem k tomu, že mezi účastníky bylo nesporné dosavadní uspokojení restitučního nároku žalobkyně a) ve výši 1 935 019,76 Kč, žalobkyně b) ve výši 2 787 226,12 Kč, přičemž každá ze žalobkyň disponovala restitučním nárokem ve výši 3 614 875 Kč (tedy jednou polovinou z částky 7 229 750 Kč), a oba požadované náhradní pozemky jsou způsobilé k vydání, soud prvního stupně žalobě vyhověl a nahradil projev vůle žalovaného při uzavření smlouvy s bezúplatným převodem náhradních pozemků.

5. Žalovaný ve včasném odvolání zpochybnil pouze závěr soudu prvního stupně o způsobilosti náhradních pozemků k vydání. Pozemek č. 118/1 nelze vydat už jen pro jeho povahu a reálnou podobu, neboť jde o pozemek, který objektivně není možné řádně a v celé šíři zemědělsky obhospodařovat, a pokud soud prvního stupně odkazoval na dvacet let starý nález Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 747/2000, tak ten je v mnohých aspektech dávno překonán ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu. Tento pozemek má nepravidelný tvar připomínající zrcadlově obrácené písmeno „L“ a sousedí s několika pozemky, z nichž ani jeden není vlastněn žalobkyněmi. Na sousedních pozemcích mají v budoucnu stát rodinné domy, takže si lze představit i další problémy spojené s jeho vydáním, jako jsou zvýšené imise při snaze jej obhospodařovat apod. Ze skutečnosti, že zemědělské dotace jsou pobírány jen na 45 % celkové výměry tohoto pozemku, lze dovodit, že je zemědělsky obhospodařovatelný z méně než poloviny jeho výměry, a jeho vydáním by došlo k porušení účelu zákona o půdě. Soud prvního stupně dovodil obhospodařovatelnost tohoto pozemku pouze ze zkoumání jeho formálního hlediska, ale nijak se nevypořádal s hlediskem materiálním. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 28 Cdo 113/2020. Zemědělské dotace jsou často pobírány na větší celky a na daný konkrétní pozemek se vůbec nevztahují, což ale soud prvního stupně v posuzovaném případě nezkoumal. Tento pozemek byl podle nájemní smlouvy pronajímán k nezemědělskému účelu, a z toho lze dovodit, že není zemědělsky obhospodařovaný. K výstavbě obytného komplexu ještě nedošlo a je předčasné uvažovat o tom, do jaké míry bude pozemek tímto

záměrem zasažen. Pozemek je z převodu vyloučen, a to i proto, že v územním plánu je vymezen jako NP – přírodní plocha. Pozemek č. 207/3 je podle územního plánu určen jako plocha bydlení, kde mohou být maximálně zahrádky. Ani jeden z pozemků tedy nemá produkční funkci. V případě pozemku č. 207/3 je argumentace spojená s pobíráním zemědělské dotace rovněž lichá, tento pozemek nelze zemědělsky obhospodařovat, a to i proto, že se nachází v ochranném pásmu vodního zdroje 2. stupně. Také v případě tohoto pozemku soud prvního stupně zkoumal pouze naplnění formálního požadavku, ale nezabýval se naplněním materiální stránky tohoto institutu. Vydáním tohoto pozemku by vážně hrozil vznik holého vlastnictví.

6. Žalobkyně považovaly napadený rozsudek za správný. V případě pozemku parc. č. 118/1 není překážkou jeho vydání skutečnost, že část tohoto pozemku o výměře 21 m^2 je určena k trvalému záboru na základě zamýšlené stavby obytného souboru, ani fakt, že přes tento pozemek má vést veřejně prospěšná stavba dešťové kanalizace. Dotčená část náhradního pozemku zasahuje pouze jeho okraj a pozemek netvoří funkční celek s ostatními pozemky dotčenými zamýšlenou výstavbou. Jedná se navíc o technické zařízení, které je součástí liniové stavby, a není tedy ani součástí předmětného pozemku. Ani existence dešťové kanalizace není překážkou k vydání pozemku, neboť tu jde o zákonnou výjimku ze zákazu převoditelnosti zemědělských pozemků na třetí osoby. Ze stejného důvodu ani v případě pozemku parc. č. 207/3 nemůže vodovod a kanalizace vedoucí přes tento pozemek nijak znemožnit jeho převod na žalobkyni.

7. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek podle ust. § 212 a § 212a o. s. ř. a za nezměněného skutkového stavu dospěl k závěru, že odvolání nebylo podáno důvodně. Při přezkumu napadeného rozsudku vzal v úvahu, že základní předpoklady pro uplatnění nároku žalobkyň již byly posouzeny v předchozích fázích řízení, a s přihlédnutím k obsahu odvolání se zabýval především způsobilostí požadovaných náhradních pozemků k jejich vydání.

8. Z procesního hlediska bylo při přezkumné činnosti odvolacího soudu nezbytné nejprve vyřešit, zda žalobkyně b) zůstala účastnicí řízení a zda byla oprávněna změnit žalobu a domáhat se spolu se žalobkyní a) vydání pozemků parc. č. 118/1 a parc. č. 207/3. V předchozím řízení totiž žalobkyně vzaly zpět svůj požadavek na vydání většiny původně žádaných náhradních pozemků a ke dni vydání předchozího rozsudku soudu prvního stupně byl předmětem sporu pouze pozemek č. 999/2 v k. ú. Cheb, který požadovala toliko žalobkyně a). Následného odvolacího řízení se žalobkyně b) účastnila jen ve vztahu k výroku o nákladech řízení, odvolání proti výroku ve věci samé nepodávala ani by k němu nebyla subjektivně legitimována. Nejvyšší soud ČR zrušil rozsudek odvolacího soudu ze dne 24. 6. 2020 v plném rozsahu, tedy i co do výroku o nákladech řízení, který se týkal žalobkyně b), v důsledku toho žalobkyně b) zůstala účastnicí řízení a mohla také v jeho následujícím průběhu změnit žalobu i bez předchozího formálního úkonu podle ust. § 92 o. s. ř.

9. K otázce vhodnosti náhradních pozemků k vydání žalobkyním odvolací soud vyšel především z následující právní úpravy, účinné v době provedení poslední změny žaloby:

   Podle ust. § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě pozemky nelze vydat v případě, že pozemek byl po přechodu nebo převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zastavěn; pozemek lze vydat, nebrání-li stavba zemědělskému nebo lesnímu využití pozemku, nebo jedná-li se o stavbu movitou, nebo dočasnou, nebo jednoduchou, nebo drobnou, nebo stavbu umístěnou pod povrchem země.

   Podle ust. § 11a odst. 2 zákona o půdě pozemkový úřad nezahrne do veřejné nabídky pozemek, jehož převodu brání zákonná překážka, nebo pozemek, ke kterému uplatnila třetí osoba právo na převod podle zvláštního právního předpisu.

   Podle ust. § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb. o Státním pozemkovém úřadu podle tohoto zákona nebo zákona č. 229/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, anebo zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon) ve znění pozdějších předpisů, nelze převádět z vlastnictví státu na jiné osoby zemědělské pozemky nebo jejich části

určené územním plánem nebo regulačním plánem anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury nebo těmito stavbami již zastavěné, s výjimkou zemědělských pozemků převáděných podle § 7 nebo § 10 odst. 1 nebo 2, převáděných se souhlasem obce nebo kraje na osoby, které mají podle schválené stavební dokumentace uskutečnit výstavbu podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, převáděných se souhlasem obce nebo kraje směnou za jiné nemovitosti podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, nebo určených platnou územně plánovací dokumentací nebo již využitých ke zřízení technické infastruktury; v případě pochybností vydá na základě žádostí Státního pozemkového úřadu vyjádření příslušný úřad územního plánování.

10. Při posuzování vhodnosti pozemku k převodu oprávněné osoby jako pozemku náhradního podle ust. § 11a odst. 1 zákona o půdě je nezbytné hodnotit, zda převodu nebrání zákonné výluky uvedené v ust. § 11 odst. 1 zákona o půdě a v § 6 zákona o Státním pozemkovém úřadu, zda nejde o pozemek zatížený právy třetích osob, zda jeho převod není z jiného důvodu zapovězen zákonem, zda jej lze zemědělsky obhospodařovat, zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem, příp. zda nejde o pozemek zastavěný či tvořící součást areálu. Tato hlediska je přitom vždy nutno zkoumat se zřetelem k individuálním skutkovým okolnostem případu.

11. Účelem citovaného ust. § 6 odst. 1 zákona o Státním pozemkovém úřadu je podle důvodové zprávy zabránit převodu pozemků, které jsou z obecného pohledu nutné pro dokončení restitucí, pro pozemkové úpravy, pro zajištění nezbytné ochrany, pro dopravní a jiné veřejně prospěšné stavby apod. V případě výluky podle ust. § 6 odst. 1 písm. b) tohoto předpisu jde o to zamezit převodům zemědělských pozemků, u nichž to vyžaduje veřejný zájem na vybudování staveb dopravní a technické infrastruktury či jiných veřejně prospěšných staveb, k nimž by bylo jinak třeba získat právo umožňující jejich realizaci. Ustanovení míří na veřejným zájmem dotčené pozemky v zemědělském půdním fondu, určené územním nebo regulačním plánem nebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury nebo těmito stavbami již zastavěné.

12. V posuzovaném případě šlo o dva pozemky v zemědělském půdním fondu, dosud zemědělsky obhospodařované, přičemž na část každého z nich jsou pobírány i zemědělské dotace. K zastavění veřejně prospěšnou stavbou či technickou nebo dopravní infrastrukturou u nich zatím nedošlo a ani nebyla provedena žádná související majetková dispozice. Pozemky nejsou zastavěné, ani součástí jakéhokoliv areálu nebo funkčního celku a nelpí na nich taková práva třetích osob, která by bránila jejich převodu.

13. Pozemek č. 118/1 má být podle územního rozhodnutí i stavebního povolení v budoucnu dotčen výstavbou plánovaného obytného souboru, ale touto stavbou má být zasažen jen ve zcela marginální části na jeho okraji, a nelze proto přijmout závěr, že by tato stavba bránila jeho dalšímu zemědělskému obhospodařování. Tomu nebrání ani tvar pozemku, ostatně pozemek je v tomto tvaru v současnosti zemědělsky využíván. Není tu dán předpoklad, že by vydání tohoto pozemku žalobkyním jakkoli změnilo místní poměry či že by případně ohrozilo výstavbu obytného souboru. Podle zprávy Městského úřadu v Chebu má být tento pozemek dotčen stavbou ve shora uvedené výměře pouze zeleným pásem a vyústěním gravitační dešťové stoky přes výústní objekt včetně revizní šachty, a ačkoli se jedná o stavbu technické infrastruktury, jejíž provedení je ve veřejném zájmu, tak s ohledem na rozsah, jímž se má pozemku dotýkat, a na její umístění na samotném okraji pozemku ji nelze považovat za důvod pro výluku z vydání pozemku jako náhradního ve smyslu ust. § 11 odst. 1 zákona o půdě a ust. § 6 odst. 1 zákona o Státním pozemkovém úřadu. Překážkou pro vydání tohoto pozemku č. 118/1 nemůže být ani skutečnost, že jde o přírodní plochu a plochu regionálního biokoridoru, neboť tato okolnost, tak jako doposud, nebude ani v budoucnu bránit možnosti jeho zemědělského využití, a není důvodem pro výluku z vydání podle citovaných ustanovení. Stavba dešťové kanalizace, která přes něj

prochází, rovněž nemohla zabránit jeho převodu podle ust. § 11 odst. 1 zákona o půdě, neboť jde o stavbu umístěnou pod povrchem země.

14. Pozemek parc. č. 207/3 byl navržen k realizaci vodovodu a splaškové kanalizace, nachází se v zastavitelné ploše a prochází jím hranice biokoridoru. I v tomto případě je zapotřebí zdůraznit, že se jedná o pozemek doposud zemědělsky využívaný, a případná výstavba vodovodu a kanalizace, tedy staveb pod povrchem země, jeho vydání ve smyslu ust. § 11 odst. 1 zákona o půdě nebrání. Za podstatné nelze považovat ani umístění tohoto pozemku v zastavitelné rozvojové ploše, neboť tu nejde o skutečnost, která by zakládala jeho výluku z vydání oprávněným osobám podle ust. § 11 odst. 1 zákona o půdě a § 6 odst. 1 zákona o Státním pozemkovém úřadu.

15. Žalovaným odkazované rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 28 Cdo 113/2020 nelze na danou věc aplikovat, protože v něm byly posuzovány odlišné skutkové okolnosti. V citovaném řízení šlo o náhradní pozemky, které sloužily jako součást areálu sportovního zařízení a jejich zemědělské obhospodařování nebylo hlavním a převažujícím způsobem jejich využití. V takovém případě nebyla podle Nejvyššího soudu rozhodná ani otázka případného čerpání dotací na obhospodařování pozemků, jejichž časově omezené využití v letních měsících bylo druhotné a sloužilo především k uchování pozemků ve stavu způsobilém k jejich sportovnímu využití. V nyní posuzované věci však nejde o areál, pozemky nejsou zemědělsky obhospodařovány jen sezónně a nejde tu o vedlejší způsob jejich využití.

16. Zákonné výluky podle citovaných ustanovení § 6 zákona o Státním pozemkovém úřadu a podle ust. § 11 zákona o půdě je třeba vykládat restriktivně, a nikoli v neprospěch oprávněných osob. Právní předchůdkyni žalobkyň byly odňaty rozsáhlé, zemědělsky obhospodařovatelné pozemky v souvislé ploše, které měly i stavební potenciál, podstatně zvyšující jejich hodnotu do budoucna. V rámci nápravy této křivdy jim nyní žalovaný, navíc po mnoha letech bezdůvodného prodlení, odmítá vydat pozemky, které by se svými vlastnostmi mohly pozemkům odňatým byť jen blížit, a ve veřejných nabídkách jim nabízí samostatné pozemky umístěné v různých katastrálních územích napříč celým státem, bez možnosti jejich sloučení v jeden racionálně obhospodařovatelný celek. Již jen tyto skutečnosti samy o sobě ztěžují dosažení účelu zákona o půdě, jímž je zmírnění křivd způsobených vlastníkům a uživatelům půdy v době nesvobody. Uvedené křivdy nelze v současných podmínkách úplně odstranit ani napravit, ale je třeba reálně usilovat o zmírnění jejich následků a nebránit vydání takových pozemků, jejichž charakter účelu zákona neodporuje.

17. Požadavek na osobní charakteristiku oprávněných osob, která má rovněž garantovat budoucí hospodářské využití náhradních pozemků, sice nelze opominout, ale ani jej přeceňovat. Je totiž třeba mít na paměti, že k odnětí pozemků došlo v době, kdy bylo zemědělské hospodaření v rodinách podstatně rozšířenější než dnes, rodinám byl neprávem odňat jejich majetek i prostředek obživy, tradice rodinného zemědělského hospodaření tím byla násilně přerušena a původně zemědělské rodiny musely nuceně změnit způsob života i obživy. Nyní s odstupem mnoha desítek let a po zásadní změně společenských podmínek nelze považovat osobní charakteristiku oprávněných osob ve vztahu k hospodářskému využití pozemku za rozhodující.

18. Odvolací soud shledal, že oba žádané náhradní pozemky by byly zařaditelné do veřejné nabídky, nebýt liknavosti žalovaného, jejich převodu nebrání zákonné výluky podle ust. § 11 odst. 1 zákona o půdě a § 6 zákona o Státním pozemkovém úřadu, a nebyly tu zjištěny ani žádné jiné relevantní skutečnosti, které by je ve smyslu citovaných ustanovení z vydání vylučovaly. Oba pozemky jsou způsobilé k zemědělskému obhospodařování a námitky žalovaného nemohly tuto skutečnost zvrátit. Žalobkyně měly právo na uspokojení jejich restitučního nároku, který dosud nebyl vyčerpán, jeho hrozící přečerpání nebylo ani namítáno. Za těchto předpokladů shledal odvolací soud napadený rozsudek věcně správným, a proto jej podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil.

19. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že právo na jejich náhradu bylo přiznáno plně úspěšným žalobkyním. Náklady na jejich straně

zahrnovaly dva úkony právní služby po 4 620 Kč (ze základu pro stanovení výše odměny 87 654,86 Kč podle ust. § 8 odst. 1 advokátního tarifu), dva režijní paušály po 300 Kč a cestovní výdaje za cestu Praha – Plzeň a zpět ve výši 1 308 Kč a DPH, tedy celkem 13 215 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, pokud napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného, nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo pokud má být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu účastníkům, a to k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni.

Plzeň 8. června 2022

JUDr. Zuzana Krejsová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Mojžíšová.

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku I. právní moci dne 30.06.2022, ve výroku II. právní moci dne 30.06.2022 a je vykonatelné dne 05.07.2022. Připojení doložky provedla Jana Vaidišová dne 19.07.2022.